Р Е Ш Е Н И Е
№ 41715

гр. София, 27.10.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Първо отделение 43 състав,** в публично заседание на 30.09.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Весела Цанкова

при участието на секретаря Елеонора Стоянова, като разгледа дело номер **5613** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 и следващите от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК) във връзка с чл. 144 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на „АЙ ГАЗ БЪЛГАРИЯ“ ЕАД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], район „Т.“, [улица], магазин 1, представлявано от управителя И. В. Д., чрез адв. Л. К. В., срещу Ревизионен акт № Р-22221024003804-091-001 от 10.02.2025 г., издаден от В. В. П. на длъжност началник на сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С. и З. Т. Н. на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП С., в частта, потвърдена с Решение № 418 от 24.04.2025 г. на директора на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ (ОДОП) С. при ЦУ на НАП.

С ревизионния акт в оспорената част е отказано право на приспадане на данъчен кредит за данъчните периоди м. 03.2024 г., м. 04.2024 г., м. 06.2024 г., м. 07.2024 г., м. 08.2024 г. и м. 09.2024 г. в общ размер на 213 817.34 лева и са начислени лихви за забава в размер на 6 690. 27 лева.

С жалбата се иска отмяна на ревизионния акт като незаконосъобразен. Твърди се, че спорните доставки на стоки и услуги от доставчиците „Каймая Консулт“ ЕООД и „Ресайклинг Груп България“ ЕООД са реално осъществени, надлежно документирани с първични счетоводни документи, двустранно подписани договори и приемо-предавателни протоколи, отразени в счетоводството на дружеството и в отчетните регистри по ЗДДС и съответно разплатени по банков път и в брой. Твърди, че органите по приходите необосновано са отрекли правото на приспадане на данъчен кредит, като са вменили в тежест на получателя неизпълнение на задължения от страна на доставчиците и предходни търговци по веригата, липса на кадрова и

техническа обезпеченост и липса на доказан произход на стоките. Позовава се на принципа на данъчния неутралитет и на установената съдебна практика на Съда на Европейския съюз (СЕС) по дела С-80/11 и С-142/11 (Mahagйben и Dбvid), С-18/13 (Maks Pen), С-285/11 (Bonik), С-90/02 (Bockemьhl), С-95/07 и С-96/07 (Ecotrade), както и на практика на Върховния административен съд (ВАС), съгласно която нередности при доставчика и неустановен произход не могат да лишат добросъвестния получател от право на данъчен кредит, освен ако приходният орган не докаже с обективни данни, че получателят е знаел или е трябвало да знае за участие в данъчна измама. Относно доставките от „Ресайклинг Груп България“ ЕООД поддържа, че издадените фактури документират авансови плащания по предварителен договор за придобиване на дълготрайни материални активи (ДМА), като сумите са реално преведени, а прекратяването на договора за цесия между доставчика и банката не заличава с обратна сила данъчните последици от авансовите плащания. Претендира отмяна на оспорения ревизионен акт в обжалваната част и присъждане на сторените по
делото разноски. Представя писмени бележки.
Ответникът – директорът на дирекция „ОДОП“ С. при ЦУ на НАП, чрез процесуалния си представител юрк. Г., оспорва жалбата като неоснователна и недоказана по съображения, изложени в решението по чл. 155 от ДОПК и в депозирани по делото писмени бележки. Поддържа, че правилно е отказан данъчен кредит по фактурите, издадени от „Каймая Консулт“ ЕООД, тъй като фактурите съдържат най-общо описание на стоките и услугите, които не са конкретизирани и не може да се установи предмета на доставките, съответно тяхното реално осъществяване. Сстоките са заведени при получателя само синтетично, без аналитична отчетност, липсват доказателства за физическо предаване, транспорт, товарене, съхранение и произход на стоките, а за услугите не са ангажирани доказателства за конкретно извършени ремонтни работи, вложени материали, технически и кадрови ресурс и формиране на цената. По отношение на фактурите от „Ресайклинг Груп България“ ЕООД поддържа, че същите не документират авансови плащания за бъдещи облагаеми доставки по смисъла на чл. 25, ал. 7 от ЗДДС, тъй като бъдещите доставки са били несигурни и неопределени, доставчикът не е притежавал активите и никога не ги е придобил поради прекратяване на договора за цесия с „Общинска банка“ АД за неплащане на цената, като плащанията са превеждани по сметки на трети лица. Позовава се на решенията на СЕС по дела С-419/02 (BUPA Hospitals и Goldsborough Developments) и С-107/13 (Firin) и на практиката на ВАС. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на претендираното от жалбоподателя адвокатско възнаграждение.
Административен съд София-град, като прецени събраните по делото доказателства, обсъди доводите на страните и извърши цялостна служебна проверка на оспорения административен акт по реда на чл. 160, ал. 2 от ДОПК, намира за установено следното:
Жалбата е допустима, а разгледана по същество е неоснователна.

От фактическа страна се установява следното: Ревизионното производство е образувано със Заповед за възлагане на ревизия (ЗВР) № Р-22221024003804-020-001 от 31.07.2024 г., издадена от В. В. П. на длъжност началник на сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С., надлежно оправомощена със Заповед № РД-01-654 от 05.07.2023 г. на директора на ТД на НАП С. на основание чл. 11, ал. 3 от ЗНАП във връзка с чл. 112, ал. 2, т. 1 от ДОПК.
Съставен е Ревизионен доклад (РД) № Р-22221024003804-092-001 от 20.01.2025г., срещу който не е постъпило писмено възражение.

Издаден е Ревизионен акт № Р-22221024003804-091-001 от 10.02.2025 г. от В. В. П., орган, възложил ревизията и от З. Т. Н., ръководител на ревизията.

С ревизионен акт на жалбоподателя „АЙ ГАЗ БЪЛГАРИЯ“ ЕАД са определени задължения по ЗДДС и лихви за просрочие, формирани от непризнато право на приспадане на данъчен кредит в общ размер на 213 817,34 лева и начислени лихви за забава начислени лихви за забава в размер на 6 690.27 лева за данъчни периоди м. 03.2024 г., м. 04.2024 г., м. 06.2024 г., м. 07.2024 г., м. 08.2024 г. и м. 09.2024 г. в резултат от отказано право на приспадане на данъчен кредит по фактури, издадени от „Каймая Консулт“ ЕООД и „Ресайклинг Груп България“ ЕООД.
При обжалване по административен ред ревизионният акт е потвърден с Решение № 418/24.04.2025 г. на директора на дирекция „ОДОП“ при ЦУ на НАП – С..

В хода на съдебното производство е приета административната преписка с доказателствата, събрани в хода на ревизионното производство.

Прието е заключение на съдебно – счетоводна експертиза, което съдът кредитира изцяло като обективно, обосновано, съответно на доказателствата по делото. Вещото лице дава заключение, че фактурите от „Каймая Консулт“ ЕООД и „Ресайклинг Груп България“ ЕООД са отразени в счетоводството на жалбоподателя по съответните сметки, като материалните запаси от „Каймая Консулт“ ЕООД са заведени само на синтетично ниво по сметка 304, а фактурите от „Ресайклинг Груп България“ ЕООД – по сметка 402 „Доставчици по аванси“); данъкът по тях е включен в дневниците за покупки и справките-декларации по ЗДДС на жалбоподателя; фактурите са включени и в дневниците за продажби и справките-декларации на двамата доставчици, като начисленият ДДС е отразен по сметка 4532; плащанията към „Каймая Консулт“ ЕООД са извършени по банков път и в брой (с фискални бонове), а сумите по трите фактури на „Ресайклинг Груп България“ ЕООД са преведени по банкова сметка на „Трафик АГ БГ“ ДЗЗД с посочени основания номерата на фактурите. Експертизата изрично констатира, че при „Ресайклинг Груп България“ ЕООД сумите са осчетоводени като приходи от услуги по сметка 703 (вместо като аванси), както и потвърждава, че договорът за цесия с „Общинска банка“ АД е прекратен поради неплащане на остатъка от цената.
При извършената служебна проверка съгласно чл. 160, ал. 2 от ДОПК съдът приема, че Ревизионен акт № Р-22221024003804-091-001 от 10.02.2025 г. е издаден от материално и териториално компетентни органи по приходите по смисъла на чл. 119, ал. 2 във връзка с чл. 112, ал. 2, т. 1 от ДОПК и Заповед №РД-01-654 от 05.07.2023 г. на директора на ТД на НАП С.. Ревизионният акт е издаден от възложителя на ревизията, оправомощен със Заповед №РД-01-654 от 05.07.2023 г. на директора на ТД на НАП С.. и от ръководителя на ревизията, вписан в ЗВР. Ревизионният акт е съставен в предвидената от закона писмена форма, съдържа всички задължителни реквизити по чл. 120, ал. 1 от ДОПК, подписан е валидно с квалифицирани електронни подписи и е надлежно мотивиран чрез съдържащите се в него фактически констатации и препращането към ревизионния доклад, представляващ неразделна негова част (чл. 120, ал. 2 от ДОПК). В производството не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които да са самостоятелно осонвание за отмяна на ревизионния акт, предвид и разпоредбата на чл. 160, ал.4 от ДОПК.
Правилно е приложен и материалния закон.

Отказано е право на приспадане на данъчен кредит по 3 фактури, издадени от Ресайклинг Груп България“ ЕООД в данъчни периоди м. 06.2024 г., м. 08.2024 г. и м. 09.2024 г. в общ размер на 186 706,67 лева. Предметът на доставката е „Предварителен рамков договор за доставка на движими и недвижими ДМА“.
Между „Ресайклинг Груп България“ ЕООД (продавач) и „Ай Газ България“ ЕАД (купувач) е сключен Предварителен рамков договор за доставка на движими и недвижими ДМА от 25.06.2024 г., с приложено към него Ценово предложение, с предмет: поетапна продажба на

поземлен имот в [населено място] (1 204 кв.м на стойност 1 310 000 лв.), 24 броя МПС (на стойност 844 000 лв.) и 124 броя оборудване и съоръжения (на стойност 1 846 000 лв.), или общо активи на стойност 4 000 000 лв. без ДДС. Съгласно договора, предаването на активите следва да се извършва поетапно срещу издаване на фактура и приемо-предавателен протокол. На 01.07.2024 г. страните са подписали Анекс, с който са уговорили, че активите ще бъдат придобити след изплащане на пълната стойност по договора и освобождаването им от „Общинска банка“ АД, а издаваните фактури се считат за авансови плащания.

В хода на ревизията е установено, че активите, предмет на предварителния договор, не са били собственост на „Ресайклинг Груп България“ ЕООД, а са служили като обезпечение по кредитен ангажимент към „Общинска банка“ АД. На 25.04.2024 г. между банката (цедент) и „Ресайклинг Груп България“ ЕООД (цесионер) е сключен Договор за цесия за прехвърляне на банковите вземания срещу обща цена от 2 142 257 лева, платима на три вноски: 300 000 лв. до 30.04.2024 г., 500 000 лв. до 30.06.2024 г. и 1 342 257 лв. до 30.07.2024 г. Съгласно чл. 29 от Договора за цесия, при забава на плащането с повече от 10 дни договорът прекратява действието си автоматично. По официални писмени данни от „Общинска банка“ АД (писмо вх. № Р-22221024003804-ПРД-020-И от 08.01.2025 г.) цесионерът е внесъл единствено първоначална сума от 300 000 лева на 09.05.2024 г., като останалата част от цената не е заплатена и договорът за цесия е прекратен автоматично, без да породи прехвърлителен ефект върху вземанията и обезпеченията.

Плащанията от жалбоподателя по трите фактури са извършвани по сметка на неперсонифицирано дружество „Трафик АГ БГ“ ДЗЗД по силата на договори за финансово обслужване, като след постъпване на сумите не са извършвани преводи към „Общинска банка“ АД за погасяване на цесията, а фактурираните ДМА никога не са предавани и не са заприходени в имуществото на жалбоподателя.

Съгласно чл. 25, ал. 7 от ЗДДС, когато преди да е възникнало данъчно събитие се извърши цялостно или частично авансово плащане по облагаема доставка, данъкът става изискуем при получаване на плащането, за размера на плащането).

Съгласно задължителната практика на Съда на Европейския съюз по дело C-419/02 (BUPA Hospitals и Goldsborough Developments, т. 45–50), дело C-107/13 (Firin, т. 35–39), дело C-549/11 (Orfey B., т. 27–28) и съединени дела C-660/16 и C-661/16 (KollroЯ и Wirtl, т. 37–41), за да стане ДДС изискуем при авансово плащане и да възникне право на данъчен кредит за платеца по чл. 68, ал. 1, т. 2 от ЗДДС, е необходимо „всички релевантни елементи на данъчното събитие, т.е. на бъдещата доставка на стоки или услуги, да са вече известни и в частност стоките или услугите да са точно и ясно идентифицирани в момента на плащането“. Плащания за доставки, които са несигурни, неопределени или чието осъществяване е обективно невъзможно, не пораждат изискуемост на данъка и не дават право на приспадане на данъчен кредит. В същия смисъл е и константната практика на ВАС (Решение № 7690 от 20.06.2024 г. по адм.д.№735/2024 г., Решение № 7074 от 10.06.2024 г. по адм. д. № 1844/2024 г.).

В разглеждания случай бъдещата доставка на дълготрайни материални активи не е била реална и сигурна към момента на извършване на плащанията. Безспорно е установено, че продавачът „Ресайклинг Груп България“ ЕООД не е притежавал описаните в ценовото предложение активи (поземлен имот, 24 МПС и 124 броя оборудване). Възможността му да ги придобие е произтичала единствено от Договора за цесия от 25.04.2024 г. с „Общинска банка“ АД. Съгласно клаузите на този договор и официалния писмен отговор на банката, поради неплащане на дължимите вноски от цесионера, договорът за цесия е прекратен автоматично съгласно чл. 29 от същия. В резултат на това цесионерът не е придобил вземанията и обезпеченията, поради което прехвърлянето на активите в полза на „Ай Газ България“ ЕАД е станало обективно и правно невъзможно. Нещо

повече – фактура № [ЕГН] от 25.06.2024 г. е издадена преди сключването на Анекса от 01.07.2024 г., като в първоначалния договор плащанията са били обвързани с реално поетапно предаване с протокол, каквото не е извършено. Преведените от жалбоподателя суми не са преведени към банката за погасяване на цесията, а са насочени към банкови сметки на свързани неперсонифицирани дружества (ДЗЗД).
Както изрично постановява СЕС в Решение по дело C-107/13 (Firin, т. 52–58), когато авансово платената доставка в крайна сметка няма да бъде извършена, отпада самото основание за приспадане на данъчен кредит, като данъчната администрация има право да откаже или коригира ползвания данъчен кредит при получателя независимо от това дали доставчикът е възстановил аванса или е коригирал фактурирания данък по чл. 203 от Директива 2006/112/ЕО (чл. 85 от ЗДДС). Възражението на жалбоподателя, че предметът на предварителния договор е могъл да бъде променен чрез заместващи активи, е неоснователно – ценовото предложение съдържа конкретно индивидуализирани активи (с посочени идентификатори на имота, рами на автомобилите и инвентарни параметри), поради което невъзможността за тяхното придобиване и предаване прави сделката изцяло неосъществена. С оглед на това данъкът по трите фактури от „Ресайклинг Груп България“ ЕООД е начислен без основание и правилно на жалбоподателя е отказан данъчен кредит в размер на 186 706,67 лева на основание чл. 70, ал. 5 във връзка с чл. 68, ал. 1, т. 2 и чл. 25, ал. 7 от ЗДДС.
С ревизионния акт в оспорената часте отказано и право на данъчен кредит по 8 фактури, издадени от „Каймая Консулт“ ЕООД в данъчни периоди м. 03.2024 г. и м. 04.2024 г. в общ размер на 27 110,67 лева с предмет на доставките „Стоки по протокол“ и „Услуга по договор“.
От страна на доставчика в хода на ревизионното са представени единствено оборотни хронологични регистри по сметки 411, 4532, 702 и 703, от които се установява, че фактурите от м. 03.2024 г. са отразени като приходи от продажби на стоки, а фактурите от м. 04.2024 г. – като приходи от услуги. Две от фактурите от м. 04.2024 г. изобщо не фигурират в счетоводните регистри на доставчика по сметки 702 и 703. Не са представени първични счетоводни документи, товарителници, пътни листове, складови разписки, договори за наем на складови площи или търговски обекти, сертификати за качество и документи за придобиване и произход на стоките. При анализ на предходните доставчици на „Каймая Консулт“ ЕООД е установено, че фактурираните стоки произхождат от верига от дерегистрирани по чл. 176 от ЗДДС търговски дружества „Макси Телеком“ ЕООД, „Коки Комерс“ ЕООД и „Интер трейд Европа 2024“ ЕООД, последното от които не е декларирало никакви покупки в дневниците си по ЗДДС. Дружеството „Каймая Консулт“ ЕООД няма собствени или наети материални активи и складови бази, а декларираният нает персонал по трудови договори е без платени осигурителни вноски за ревизирания период.
От страна на жалбоподателя са представени еднотипни приемо-предавателни протоколи, в които родово определените вещи са описани по видове (строителни лепила, бои, грундове, изолационни фолиа, почистващи препарати и санитарна керамика) с посочено място на предаване: [населено място], [улица]. В протоколите липсва индивидуализация на лицата, които физически са предали и приели вещите, липсват данни за транспортни средства, маршрут, начална и крайна точка на транспортиране, товарене и разтоварване. В счетоводството на жалбоподателя стоките са осчетоводени единствено синтетично по сметка 304 „Стоки“ без аналитична партидна отчетност по видове и количества артикули. По отношение на фактурираните услуги са представени Договор за услуга от 20.02.2024 г. за ремонтни дейности на търговски помещения, бетонни замазки, косене и почистване на пунктове в [населено място] – кв. Б. и [населено място] – кв. Л. и Договор за услуга от

01.04.2024 г. за почистване на обекти в [населено място], [населено място] и [населено място], ведно с протоколи от 25.04.2024 г. В документите не са индивидуализирани конкретно извършените обеми работи, липсват количествено-стойностни сметки (КСС), строителни протоколи (акт обр. 19), данни за вложени материали, данни за конкретните работници, извършили СМР и почистването, и документи за проведен инструктаж по безопасност на труда по Наредба № РД-07-2 от 16.12.2009 г.

Съгласно чл. 68, ал. 1, т. 1 и чл. 69, ал. 1, т. 1 от ЗДДС правото на приспадане на данъчен кредит възниква за регистрирано лице за получени от него стоки или услуги по облагаема доставка, които се използват за целите на извършваните от него облагаеми доставки. По силата на чл. 68, ал. 2 от ЗДДС това право възниква, когато подлежащият на приспадане данък стане изискуем, а съгласно чл. 25, ал. 6, т. 1 от ЗДДС данъкът става изискуем на датата на възникване на данъчното събитие. Данъчно събитие по смисъла на чл. 25, ал. 1 и ал. 2 от ЗДДС е доставката на стока или услуга, като за стоките то настъпва на датата на прехвърляне на правото на собственост или правото на фактическо разпореждане с вещта като собственик, съгласно чл. 6, ал. 1 от ЗДДС, а за услугите – на датата, на която услугата е действително извършена, съгласно чл. 9, ал. 1 от ЗДДС.

Упражняването на правото на данъчен кредит изисква кумулативното наличие на материалноправните предпоставки по чл. 68 и чл. 69 от ЗДДС и формалното условие по чл. 71, т. 1 от ЗДДС. При продажба на родово определени вещи собствеността се прехвърля с тяхното индивидуализиране по съгласие на страните или чрез фактическото им предаване съгласно чл. 24, ал. 2 от ЗЗД. В разглеждания казус фактурите съдържат най-общо описание „стоки по протокол“, което не отговаря на изискването на чл. 114, ал. 1, т. 9 от ЗДДС за посочване на точното количество и вид на стоката. В съставените приемо-предавателни протоколи липсват данни кои конкретни физически лица са предали и приели строителните материали и почистващите препарати. Не са ангажирани никакви доказателства за натоварването, транспортирането и разтоварването на стоките от посочения адрес ([улица]) до търговските обекти на жалбоподателя – липсват пътни листове, товарителници, договори за превоз или данни за наети/собствени превозни средства. Освен това в счетоводството на жалбоподателя закупените строителни материали и препарати не са заведени аналитично по видове, мерки и количества, а са отразени общо на синтетично ниво по сметка 304, което препятства проследяването на тяхното последващо движение и влагане в независимата икономическа дейност на дружеството.

По отношение на фактурираните услуги, реалността на доставката изисква доказване на конкретния материализиран резултат, обема и естеството на извършените работи, времето и мястото на изпълнение, кадровия и техническия капацитет на изпълнителя и калкулацията на цената. В настоящия случай по фактури № 65/05.04.2024 г. и № 68/15.04.2024 г. са представени бланкетни договори и приемо-предавателни протоколи, които не съдържат количествено-стойностни сметки, актове за приемане на извършени СМР (акт обр. 19), опис на вложените строителни материали и механизация, нито списъци на работниците, положили труд на обектите. Доставчикът „Каймая Консулт“ ЕООД няма декларирани разходи за материали и механизация и не е заплатил осигурителни вноски за наетия персонал, а фактури № 66 и № 69 от м. 04.2024 г. дори не са осчетоводени в

неговите счетоводни регистри.
Настоящият състав съобразява изцяло практиката на Съда на Европейския съюз по съединени дела C-80/11 и C-142/11 (Mahagйben и Dбvid), дело C-18/13 (Maks Pen), дело C-285/11 (Bonik), дело C-289/22 (A.T.S. 2003) и дело C-512/21 (A. Part Prod Com). Съгласно посочената практика отказът да се признае право на данъчен кредит е изключение от основния принцип на данъчния неутралитет и не може да се основава единствено на обстоятелството, че доставчикът не разполага с достатъчно активи или персонал, че има данъчни нарушения, или че не е доказан предходният произход на стоките, освен ако въз основа на обективни данни не се установи участие в данъчна измама, за която получателят е знаел или е трябвало да знае. Тази защита на получателя обаче почива на фундаменталната предпоставка, че „самата облагаема сделка между прекия доставчик и получателя е действително осъществена“. Когато липсват убедителни доказателства за реалното прехвърляне на фактическото разпореждане със стоките или за действителното изпълнение на услугите, материалноправният фактически състав на правото на данъчен кредит изобщо не е осъществен, поради което отказът се основава на обективната липса на данъчно събитие по чл. 6 и чл. 9 от ЗДДС (чл. 70, ал. 5 от ЗДДС), без да е необходимо доказване на субективно знание за измама.
Констатациите на приетата по делото съдебно-счетоводна експертиза, че фактурите са осчетоводени двустранно и включени в дневниците за покупки и продажби, не променят този извод. В съответствие с трайната практика на ВАС, счетоводното отразяване и включването на фактурите в отчетните регистри представляват документално изпълнение на формални счетоводни задължения, но сами по себе си нямат обвързваща доказателствена сила за съда и не заместват доказването на материалните факти по предаване на стоките и извършване на услугите. Ето защо отказът на данъчен кредит по фактурите от „Каймая Консулт“ ЕООД е законосъобразен.
За данъчен период м. 07.2024 г. ревизиращият екип не е извършил корекция на декларирания резултат, но законосъобразно е начислил лихва за просрочие в размер на 678,36 лева на основание чл. 175, ал. 1 от ДОПК във връзка с чл. 1 от ЗЛВДТДПДВ, тъй като декларираният от дружеството ДДС за внасяне в размер на 10 068,72 лева не е бил внесен в законоустановения срок по чл. 89, ал. 1 от ЗДДС. Начислените лихви за просрочие върху останалите установени задължения за данъчните периоди м. 03.2024 г., м. 04.2024 г., м. 06.2024 г., м. 08.2024 г. и м. 09.2024 г. са изчислени в съответствие със закона и представляват законоустановена акцесорна последица от забавата при плащане на главните данъчни задължения.
С оглед изложеното оспореният Ревизионен акт № P-22221024003804-091-001 от 10.02.2025 г., потвърден с Решение № 418 от 24.04.2025 г. на директора на дирекция „ОДОП“ С., е изцяло законосъобразен и обоснован, а подадената срещу него жалба следва да бъде отхвърлена като неоснователна.
При този изход на спора се дължи юрисконсултско възнаграждение в минимален размер от 102,26 евро, предвид материалния интерес.
Воден от горното и на основание чл. 160, ал. 1 от ДОПК, Административен съд София-град, Първо отделение, 43-ти състав,

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „АЙ ГАЗ БЪЛГАРИЯ“ ЕАД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], магазин 1, срещу Ревизионен акт № Р-22221024003804-091-001 от 10.02.2025 г., издаден от В. В. П. – началник на сектор „Ревизии“ при ТД на НАП С. и З. Т. Н. – главен инспектор по приходите при ТД на НАП С., потвърден с Решение № 418 от 24.04.2025 г. на директора на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ С. при ЦУ на НАП, с който е отказано право на приспадане на данъчен кредит за данъчните периоди м. 03.2024 г., м. 04.2024 г., м. 06.2024 г., м. 07.2024 г., м. 08.2024 г. и м.09.2024 г. в общ размер на 213 817.34 лева и са начислени лихви за забава в размер на 6 690. 27 лева.

ОСЪЖДА „АЙ ГАЗ БЪЛГАРИЯ“ ЕАД, ЕИК[ЕИК], да заплати на Националната агенция за приходите сумата от 102,26 евро, представляваща юрисконсултско възнаграждение за първоинстанционното производство.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: